

D Bäm sin voller Wimbel, bladdgoldgoldig.

De Herbschd dud grad so, als kiend er ewig

Un drei Dag bleiwe.

D Bämstämm sin Maschde un Fohneschdonge-

D Äschd, Sail un Schnier, Blädder, bundi Girlande,

die wie Gaugler rumgaudsche dun.

De Herbschd isch fier dän, der wuno guckd,

e hellings Schbekdagel. En Wanderzirkus,

ders weiderziehe vergesse had.

Wer gudi Aue had, siehd awer schu, was mer no ned

Sähne kann. D Farwe färwe ab, wie bei enem Aquarell

Innere Wasserlach.

So isch es hald. Geh no, mach her. S Läwe isch

Bewegung, un des End vun Bewegung

Isch Abschied.

Schu bekehrd de Owed alles Laude zu Schdille.

S Dunkel verschdeggeld alles Unnötige. Jetzerd

Heersch faschd nix mi

Un was heersch, isch gsunge. Alles schdimmd.

Alles isch gud, so wies isch.